

Dnevnik v izolaciji ...

Mineva mesec dni, odkar se je svet, ki sem ga poznala, povsem spremenil. Mesec dni, odkar smo se znašli v nekem vojnem stanju. Da bi premagali nevidnega sovražnika, moramo samo ostati doma. Je res tako preprosto?

Več kot mesec dni poslušamo samo še o koronavirusu. Zaradi tega me včasih stiska v prsih in težko diham. Google mi pove, da je tudi pri koroni simptom težko dihanje, zaradi česar diham še težje in že se mi zdi, da me obliva vročina. Potem pa si rečem: *Punca, ne nori*. Če pretirano gledaš, kaj pomenijo posamezni simptomi, si lahko diagnosticiraš 437 različnih bolezni. Zato se skušam nekako zamotiti, a se mi vseeno zdi, da bi morala početi še kaj več s tem časom, ki mi je dan. Spomnim se, da je profesorica enkrat govorila o strahu. In bodimo realni, strah in panika sta tista, ki trenutno precej kraljujeta svetu. Govorila je o tem, kako je strah eno od naših temeljnih čustev, ki nas je v preteklosti varovalo pred nevarnostmi, saj nam je mnogokrat pomagal gon po preživetju, ki ga je vodil prav strah. In strah v nas zbudi reakcijo boj – beg – zamrznitev. Zadnjič sem razmišljala, kaj točno naj bi to pomenilo. Odgovor sem našla na socialnih omrežjih v objavah svojih frendov. Nekateri so zelo aktivni, stalno objavljajo, kako produktivni so, kaj vse so naredili. Kar naenkrat vsi pečejo kruh, se kar naenkrat na veliko rekreirajo, se ekstremno pridno učijo za maturo. Drugi so v nekakšnem stanju zanikanja in bežijo pred vsem. Živijo v svojem mehurčku, da bo to minilo, in odštevajo sekunde do dne, ko bo spet vse normalno. Tretji pa se spopadajo s tesnobo in hudim stresom in so sploh izgubljeni. Pri tem verjetno igra pomembnejšo vlogo nizka toleranca do negotovosti, ki jo prihodnost prinaša, kot pa strah pred samo boleznijo. Vse to so verjetno normalni odzivi na nenormalno situacijo, v kateri smo.

Pravijo, da pomaga, če si oblikuješ rutino in skušaš živeti čim bolj tako, kot si pred korono. Ampak nisem povsem prepričana, ali ni to metanje peska v oči. Seveda skušamo ohraniti nekaj stvari, npr. še vedno jemo in še vedno spimo. Ampak vse ostalo pa se spreminja in še se bo spreminjalo. Profesorji so kar čez noč postali zelo tehnološko veščji, za kar jim vsa čast, ampak to je zame nekaj čisto novega. Spreminjajo se naše nakupovalne navade. Kar naenkrat lahko vse naročim preko spleta. Bo to vplivalo na moje navade po koroni? Se bom razvadila, da lahko vse naročim iz udobja svojega kavča, namesto da bi se gnetla v trgovini? Se bo moja mami razvadila, da lahko skoraj vse delovne naloge za službo naredi od doma in ji ni treba zapraviti časa za prevoz v službo? Se bodo tako spremenile naše navade v prometu? Prilagajajo se tudi podjetja, ne le zaposleni v njih. In vse to verjetno bo vplivalo na nas, tudi ko to mine.

In tako se zopet vračam na prvo vprašanje. Je res tako preprosto? Negotovi smo in zmedeni. Do nas prihajajo različne informacije in nobena novost ni, da ljudje dostikrat nismo ravno racionalna bitja. Seveda bi bilo najlažje reči: *Hej, zdrži štirinajst dni (beri: tri mesece), potem bo pa spet vse po starem*. Ampak verjetno le malokdo še verjame temu. Korona je med nami. Ampak tudi vse druge stvari, ki so danes samoumevne, nenevarne ali pa obvladovane, so se enkrat pojavile prvič, potem pa smo se nanje navadili in so postale del našega življenja. Verjetno je s korono enako. Je nekaj, kar bomo morali integrirati v svoje življenje. Bo to pomenilo, da se bom, ko bom naslednjič stopila skozi vrata Gimnazije Ledine, bala biti preblizu svojih sošolcev? Bom dvakrat premislila, preden bom nekomu segla v dlan? Ali pa bom brez pomisleka skočila v objem vsem frendicam? Bo se spremenilo, a kakorkoli že bo, upam, da bom to lahko videla čimprej. Zato že mora veljati #ostanidoma.

Pa, ej, ledinec, ne pozabi, okej je tudi samo biti v trenutku in se počasi navaditi nanj. Ni se treba mrzlično učiti, zato da bom nadoknadila vse ure, ki so sedaj zamujene. Na koncu največ šteje miren um. Zato je včasih dovolj, da samo smo.

Kaj pa ti meniš o tem, kar se dogaja? Plis, povej mi. ☺

Lp, ledinka K. V. iz karantene

Ljubljana, 13. 4. 2020